

mẹ,

con sinh ra mùa đông
mùa đông nhiều sương tuyết
cuộc đời con thua thiệt
con chấp nhận cúi đầu !

đi vào từng bước chậm
nghe từng lời mẹ ru
uống từng dòng sữa nhũ
thấm từng giọt thâm tình

Còn Mẹ,

mẹ sinh con đầu lòng
đưa con trai sâu đông
đưa con trai hồ mộng
thụ thai, mẹ chết chồng !

ôi ! tiếng đời chua chát :

« — không chồng mà có con »

ôi ! thị phi hành phạt :

« — lấy chồng, chồng chết non ! »

làm sao giải nỗi tâm tình nhỉ ?
cho khách hồng trần biết mối oan
mẹ đã có chồng, chồng tử chiến
hy sinh xương máu liệm bên đàng.

sinh con một tháng rời nhà thương
mẹ nguyện quy y dưới Phật đường
công quả cho tiêu tan nghiệp chướng
« Linh Phong Cổ Tự » má hồng nương.

tiếng chuông kinh kệ vơi phiên luy
quét tước vườn chùa phước huệ tăng
mỗi sáng mỗi chiều hằng lễ Phật
cầu cho con mẹ sớm thành nhân.

mẫu tử thiêng liêng nghìn triệu năm
kể làm sao hết mối ân thâm
dưỡng nuôi công mẹ hơn trời biển
hơn cả Thái Sơn mấy vạn tầm

suối về hoa nghiêm

tha phương khách

mười năm gian khổ, mấy năm đầu
ngoài mẹ ra còn tấm nghĩa sâu
dì Út thương con xin Cậu, Ngoại
vô chùa học đạo để chia sầu

những tháng ngày dài lặng lẽ trôi
thời gian thăm lớn trẻ trong nôi
âu ơ... mẹ hát từng đêm lạnh
thương cháu, dì ru mỗi tối trời.

một, hai, ba, bốn... mùa xuân thắm
tuổi ngọc ngà xinh đẹp nụ cười
mà nước non yêu tràn khỏi lửa
đạn bom tang tóc lệ vơi vơi...

vành khăn tang trắng tròn tình chồng
Phật tự cúi đầu biệt cửa không
dì, mẹ tạ từ... về xứ Ngoại
hành trang thêm một bé trai hồng.

tung tăng nắng sớm đường quê hương
dừa, mặn sai oằn gợn nhớ thương
kỷ niệm năm nao bừng sống dậy
cha ơi ! hồn mẹ vạn đau buồn.

rồi những bình minh, những xế tà
nợ dâu lần trả... úa tàn hoa
sáng chiều tàn tảo gian truân kiếp
giữa đoạn trần kiều, ôi... xót xa !

Thơ

THAPHUONGKHACH

đã in

❶ SUỐI VỀ HOA
NGHIÊM

sẽ in

❷ TRĂNG SAO
THÁI BÌNH

— một ước mơ muôn
thuở của con người
trên mặt đất.

❸ TÂM HỒNG
MƯỜI PHƯƠNG

— khai mở tâm thức
hòa điệu nhịp nhàn
trong lòng tam thiên
thế giới.

thuongmaitruongxua.vn

MỖI HẠT CƠM LÀ GIỌT LỆ KHÔ
VẮT TỪ TIM MẸ ƯỚP TIM THƠ
GÁNH DÂY LÁ CHUỐI,
PHƠI TỪNG SỢI
TỪNG SỢI NUÔI TÂM MẸ NHÀ TƠ...

mẹ nhà tơ xanh

dệt nỗi niềm

nỗi niềm vời vợi chữ tình thiêng
tình thiêng nào quấn dầm mưa nắng
mưa nắng vì con

trơn nếp hiền

đồng bạc ngày xưa đâu dễ kiếm
Ngoại già, dì cậu lại ra riêng
người đi giữ nước, người thê tử
người lấy chồng... ai cũng đảo điên

thửa ấy chiến chinh tràn khắp nẻo
quê nghèo, giặc hủy phá nghèo thêm
cum cum « mồn một » vang canh vắng
xé gió « cánh nông » rộn bóng đêm

con nhớ mang mang trong trí não
đêm nào cũng có giặc về làng
đêm thì súng nổ trên đầu xóm
đêm đánh mõ, thùng... giặc cuối trang

con nhớ mỗi lần nghe súng, mõ
đầu đàn ngoại gọi :—dậy con ơi !
dậy liền xuống đất chun hằm trốn
lo lắng nằm run... vái Phật Trời

bởi giấc ngày xưa hung dữ lắm
muốn gì thì muốn chẳng kiêng ai
có khi đập cửa nhà vợ vét
có lúc bắn cần « — chết mặc bây ! »

con nhớ mỗi lần nghe súng nổ,
đầu đàn Ngoại gọi : — dậy con ơi !
« »
tức thì mẹ bế con nằm cạnh
ôm ấp trong lòng — có mẹ đây.

con nhớ mỗi lần nghe súng nổ,
đầu đàn Ngoại gọi : — dậy con ơi !
« »
cả nhà hoảng sợ chun hăm trốn
niệm Phật, chờ mong ánh mặt trời.

lũ giấc ngày xưa hung dữ lắm
muốn gì thì muốn hã hê thôi
dân mình nhược tiểu đành câm nín
tức tưởi lặng nhìn, hận tím môi.

nhục nước làm sao với hờ mẹ ?
thà riêng đeo đẳng trẻ mồ côi
cha ơi ! hồn hãy linh thiêng nhé
hộ trì tâm con hóa biển ngời...
hóa biển ngời mưa tạnh mây tan
đất đen huyền diệu hiện kim hoàn
không gian còn có ngày xoay chuyển
trận giấc nào -GIẤC CHẴNG THỜI GIAN?

hóa biển ngời thăm thăm thăm xanh
đêm trắng sao lóng lánh long lanh
NGỌC BÍCH LƯU LY thay lệ máu
VIỆT NAM CƯỜI
NGỪNG DỨT CHIẾN TRANH !

một ngàn chín trăm năm tư
giơ-neo ký « giả định » thư
ruột rà trường sơn đôi ngã
mùa thu đoàn tụ, phân từ...

phân từ cuối bãi Cà Mau
sum vầy Bến Hải—tôi chào quốc dân.

phân từ bên kia sông Gianh
về phương Hà Nội — quê anh, anh mừng.

mừng hòa bình

hát reo vang dội
từ ruộng lúa thơm đến bến đò
khắp nẻo phố phường
qua ngõ tối
xóm làng thôn ấp vạn câu hò

mừng hòa bình

hát reo vang dội
mặt trời lên
mẹ đón con về
trống hồi quân đục người lính trẻ
về về mau
với mẹ miền quê

mừng hòa bình

hát reo vang dội
rộn trái tim yêu, vợ ngóng chồng
rực ánh nắng hồng hoa mở lối
chim hoan ca dậy khúc tương phùng

CƠ SỞ NẾN HỒNG
XUẤT BẢN LẦN THỨ NHẤT
GIAO CẢM HẠ THU
MỘT CHÍN BẢY BỐN
THỦ ĐÔ SÀI GÒN VIỆT NAM

thuongmaitruongxua.vn

TÁC GIẢ GIỮ BẢN QUYỀN

tha phương khách

SUỐI VÈ
HOA NGHIÊM

nến hồng

mừng hòa bình

hát reo vang dội
khách tình quân hối hả hồi hương
mái trường xưa

bóng người yêu đợi
chờ anh về tầu bản yên ương

mừng hòa bình

hát reo vang dội
đàn con thơ kể lễ đùa vui
mai cha về

pháo đưa, kèn thổi
ôm cổ hôn phụ tử ngậm ngùi

mừng hòa bình hát reo vang dội
mẹ, vợ, con đoàn tụ một nhà
giờ hạnh phúc quên ngoài tuyến giới
giấc mơ tàn, mộng mị... thắng hoa.

mừng hòa bình

hát reo vang dội
trên rừng cao chim hót liu lo
lá vàng rụng

chuyển màu đời mới
mùa thu lạnh khỏi mùa thời thời
biển đại dương

trăm ấm không bờ

mừng hòa bình

hát reo vang dội
gió trắng mây tỏa ngát hương đời
cầu ô thước

gọi tình xưa tới
duyên Ngưu Lang Chúc Nữ tuyệt vời !

Kính dâng
CÁC BẬC THẦY HIỀN
đã, đang dạy dỗ đời con
từ niên thiếu đến nay
và mãi mãi

thuongmaitruongxua.vn

mừng hòa bình, mẹ ru con ngủ
ngủ con ơi... đêm tối yên lành
ngủ đi con, qua thời ử rử
ngủ đi con... trọn tuổi mơ xanh.

mừng hòa bình, mẹ hát con nghe
tiếng hát tâm tư tựa đôi vè
nghe vè nghe vè... vè góa phụ
thuyền nan lẻ bóng... hát con nghe

mừng hòa bình, mẹ kêu con dậy
dậy con ơi! chinh chiến tan rồi
dậy con ơi! hận thù lửa cháy
ngưng tắt—nhường ánh sáng lên ngôi.

mừng hòa bình, mẹ may áo mới
bận cho con rồi dắt dạo làng
ra phố thị, công viên, cầu nổi
thương quê hương, đất mẹ sanh thành

mừng hòa bình,

mẹ may áo mới
bận cho con rồi dắt dạo làng
qua xóm nhỏ về thăm quê nội
ôi! điều tàn năm mộ vườn hoang

vùng trời tím cỏ cây xào xạc
mắt mẹ sầu ai oán nảo nùng
bia đá rêu phong

hương khói nhạt
tình lang ơi! đáy mộ tim rung?

mừng hòa bình,

hát reo vang dội
gió trắng mây tỏa ngát hương đời
cầu Ô Thước gọi tình xưa tới
duyên Ngưu Lang Chức Nữ tuyệt vời

KÍNH DÂNG HƯƠNG LINH CHA

để nhớ

ánh sao băng đêm rằm
trên quê hương nước mắt

KÍNH DÂNG HƯƠNG LINH MẸ

để nhớ

những tháng ngày khói sương
của thời xưa yêu dấu

SUỐI VỀ HOA NGHIÊM

kết đọng

Tình Ca Hai Mươi Lăm Năm
Phương Hồng Cỏ và Biển Khơi

THƠ THAPHƯƠNG KHÁCH

NGUYỄN HỮU BA

Giới Thiệu

PHẠM THIÊN THU

TRU VŨ

Cảm Đề

HIẾU ĐỆ

Vẽ Bìa

DƯƠNG TẤN HỒNG

Phụ Bản Hội Họa

BUI VĂN MÃO

Phụ Bản Nhiếp Ảnh

còn mẹ,

ngày hòa bình dẫn con thăm mộ...
tình cổ nhân chôn chặt nghìn thu
thương mẹ quá mùa thu hoa nở
cho thể nhân còn mẹ tuyệt mù!

cha hỡi cha! mồ lạnh có thương
vợ con xưa, tỏa chút mùi hương
hồn giao cảm, hiền linh tình tự
phảng phất cảnh lan quế vẫn vương

phảng phất cảnh lan quế vẫn vương
cha về hôn mẹ ấm hơi sương
cho con nửa nụ tình hoa nắng
phảng phất cảnh lan quế vẫn vương.

từ đó dòng đời cam bất hạnh
nuôi con ấp ủ mảnh trăng gầy
đêm đêm tựa gối mời hư ảnh
tình hỡi tình! mộng mị mây bay

bạc phận truân chuyên là số mẹ
ngày ngày buôn bán để lo con
lo con từ tấm quần manh áo
gói kéo theo leo, búp bể son

con nhớ tháng mười tròn sáu tuổi
mẹ rời Cẩu, Ngoại cắt nhà riêng
cạnh đôi tình trẻ bên hàng xóm
hai mái nhà chung một tấm phen

một tấm phen ân nghĩa mặn nồng
hàn vi san sẻ đục cùng trong
nhà bên tạp hóa buôn sinh sống
mẹ ở bên này bán gạo rong.

CHÂN THÀNH GHI ÂN
VÀ CẢM TẠ

các văn nghệ sĩ và quý thân hữu đã
khuyến khích giúp đỡ tôi hoàn thành
thi phẩm sương bụi này

MẸ mãi muôn đời MẸ của con
Dù Nam Hải cạn Thái Sơn mòn
Trái tim in bóng THỜI mơ MỘNG
Tuổi ngọc ngà vương nét lệ son

MỘT XU mà nở chín MUỖI NGÀN
NƯỚC MẮT mẹ tuôn thành

TRƯỜNG GIANG

LÁ CHUỐI phơi khô... làm SỰ NGHIỆP
ĐÔI VAI mềm yếu gánh GIANG SAN

năm ấy đường Sài Gòn—Mỹ Tho
còn xe lửa chạy suốt đưa đò
mẹ đi bán gạo phở Yê Đò
ngõ hẻm chùa Miên khách đợi mua

gạo mẹ cơm ngon màu trắng trong
Nanh Chồn mềm ngọt ngát non sông
Nàng Hương lúa mới thơm quê mẹ
nở dẻ Sóc nâu, mặt Lạc Hồng.

mỗi sáng mẹ đi, chiều mẹ về
ở nhà vắng vẻ con buồn ghê
một mình lấy đất xây thành giả
và dáng mẹ hiền bước ... mãi mê.

có lần mẹ về, trời hoàng hôn
mẹ than đói bụng, con bồn chồn
ôi ! thương đời mẹ — ôi ! tình mẹ...
vất vả nuôi con, khổ chất chồng !

bảy tuổi chưa từng biết nấu cơm
thế mà thương mẹ, khiến con khôn
hôm sau nắng xé ngang cành mạn
con lấy nồi vo gạo nấu cơm.

bếp lửa nhà — chừn cao cả thước
con thì lùn — bảy tuổi là bao
bắc nồi lên con nhờ khúc gỗ
củi đun sôi, cơm nở, vung trào.

Mẹ Việt Nam ai tắm máu hồng
Con về chép lại mảnh tình chung
Hăm lăm năm sử dăng tâm nguyện
Thường định non sông tỉnh mộng hùng

Lời Giới Thiệu

NGUYỄN - HỮU - BA

Những cái « bên lề » của lịch sử, của tôn giáo, của triết học... rất thường khi là những cái quan trọng mà người ta ít khi ngờ tới. Mà những cái quan trọng đó gần như luôn luôn đầy tính hấp dẫn tình cảm, nói một cách nôm na là « dễ thương ».

HOA NGHIÊM là tên một bộ Kinh quý báu. Và cũng thế, « Suối Về Hoa Nghiêm » là một điều quý báu đối với những ai « đi vào với » Suối Về Hoa Nghiêm.

Đọc Suối Về Hoa Nghiêm, chúng ta tìm hiểu được tiến trình của một thanh niên đi vào với Đạo—là Nhạc, là Thơ...—và đề rồi sau khi « đi vào » với Đạo đã không « mất » trong Đạo : nói như thế là có ý muốn nói rằng đã không quên đi một cách hoàn toàn mọi chuyện đã trôi qua trong giai đoạn gọi là Đời.

con trèo lên nhấc nồi cơm xuống
chất nước khô cho dễ ngọc trời
nhưng than ôi ! nồi cơm chưa chất
khúc gỗ lẩn, con té... rụng ròi

nguyên nồi cơm nóng văng cùng ngực
ước nguyện chiều vui bốc khói bay
cơm đồ như tim con mộng vỡ
mẹ về vẫn đói, mắt thêm cay

kỷ niệm cuộc đời hằng triệu kỷ...
chuyện «Nồi Cơm đồ» vẫn hàng đầu
tâm tư khắc đậm chiều hôm đó
hình ảnh thiêng liêng đẹp... ngọt ngào :

« — đưa mẹ coi con, có sao không ?
tội nghiệp con tôi ngực phồng phồng
gói bánh đây con — thèo lèo ... chuột
nấu cơm chi, phải khổ thân không ? »

dù con chưa dâng mẹ bát cơm
dù mẹ chưa lần hưởng hiếu con
con vẫn lằng lằng niềm cảm xúc
vòng tay triu mến dưới hoàng hôn.

mùa vào học, bệnh con lành hẳn
Ngoại dất vô trường gởi gắm Cô
chữ nghĩa rạng ngời trang giấy trắng
La tinh nhị tứ : A...I...Ô...

Mà thật ra, tại sao lại nói có giai đoạn Đạo tiếp sau giai đoạn Đời? Đạo và Đời là một, thật ra là một. Đó là cái vòng tròn mà không ai có thể làm một dấu chân trên đó để phân cách làm hai.

Mục-Kiên-Liên vẫn hằng nghĩ đến người Mẹ của mình. Cái-tâm-thanh-tĩnh vẫn không hoàn toàn thanh tịnh được để vẫn có thể nghĩ tới người Mẹ đang đau khổ, và sau đó thực hiện được một điều để đời: — Gương Báo Hiếu.

Nhà thơ Tha-Phương-Khách, qua Suối Về Hoa Nghiêm, đã nói lên bằng những vần thơ tuyệt tác, rạt rào tình cảm — và chân thành, nhất là chân thành — về cái ý nghĩa sâu nhiệm của việc khoác chiếc áo Đạo vào đời mình.

Mẹ! mẹ muôn đời, muôn thuở, mẹ là đời sống của chính đứa con. Đứa con đó là Tha-Phương-Khách, đã viết Suối Về Hoa Nghiêm để mà nói về một trăm, một ngàn điều cần nói về cái nguồn cái suối của tình thương, của đau khổ, của hạnh phúc, của sự rời bỏ nơi « quê hương giả hợp » để ra đi — như nơi

gương sự rời bỏ cung điện để ra đi của Thái-Tử Tất-Đạt-Đa ngày xưa vậy.

Con người đã rời bỏ « quê hương » để ra đi, khoác trên mình chiếc áo Khất-Sĩ, là một con người rạt rào tình cảm, đầy đạo hạnh, giàu hiểu thảo.

Người đó rất « nghệ sĩ », « nghệ sĩ » vô cùng, và có lẽ cũng vì thế mà ký ức người đó không phai mờ chút nào đối với những kỷ niệm đầu đời.

*« Mẹ là cô gái trườn chuyên
Hai mươi tuổi ngọc vui miền hương quê
Sáng đi buôn, chiều lại về
Ngày ngày hai lượt gót mê phận nghèo.*

« Thế rồi, có một người theo », và thế rồi cuộc tao ngộ đó tạo ra một gia đình.

Nhưng rồi, « nước nhà gặp thuở can qua », người cha ra đi và bỏ mình, tiếp đến người mẹ cũng rời xa con để ra đi, một cuộc ra đi mãi mãi làm người con mà sau này là tu sĩ, là nhà thơ Tha-Phương-Khách, trong tận cùng của khổ đau, đã tìm thấy lẽ vô thường của đời sống.

phép toán cộng trừ thông phép thức
cửu chương xuôi ngược thuộc nằm lòng
thầy thương bạn mến tranh đua học
thấm thoát nhọn, chia, sử, địa... rông.

ba năm con học trường sơ học
bằng hữu hơn thua nửa điểm thôi
danh dự bạn khen con xếp kín
bạn trăm trò, giỏi... bởi mồ côi.

mồ côi cha, ai người dẫn giáo ?
mẹ quanh năm gánh gạo vai mềm
mồ côi cha — nên con tự bảo :

GẮNG HỌC HÀNH

ĐỀN TRẢ NGHĨA TRÊN

mười năm
lá đồ thu bay
mười năm
lệ mặt ru dài tóc thơm

mười năm
tình mẹ cho con
mười năm
ngà ngọc nay còn dư âm

mười năm
ấp ủ tình thâm
mười năm
mật ngọt hương trầm ướp THƠ

mười năm mẹ hát ầu ơ...
con ơi, con hỡi, bơ vơ kiếp sầu !

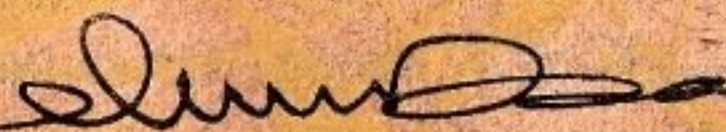
SUỐI VỀ HOA NGHIÊM

Suối Về Hoa Nghiêm gồm những
phân khúc ngắn, bài nào cũng đầy tình
tự, tình tự ruột thịt, tình tự quê hương.

Và điều quan trọng nhất là Suối Về
Hoa Nghiêm đã mở ra trước chúng ta
những « trang đoạn trường » mà lại đầy
chất « trang nghiêm bình tĩnh » trước sự
đoạn trường đó. Phải chăng, phải là con
người đã tới được cái chỗ « Sắc cũng
là Không » của đời sống mới có thể tạo
nên được những bài thơ « khổ mà vui »
như thế ?

Tha-Phương-Khách đã buồn về cái
chết của Cha Mẹ, về sự đau thương của
đất nước, nhưng Tha-Phương-Khách cũng
đã biết an nhiên bước « từng bước Khất
Sĩ » trên trái đất bao la này, nhìn thẳng
vào bản lai diện mục của khổ để trần gian.

Saigon, Mùa Phật-Đản 2518
Ủy Viên Sáng Lập Văn Mỹ Nghệ
Phật-Giáo Việt-Nam

I
TÌNH CA
HAI MƯƠI LĂM NĂM
(1949-1973)

Nguyễn cầu
ánh sáng Đức Từ Phụ
khai mở Đóa Hoa Thiêng
mười phương tâm giới

BA NĂM NỐI TIẾP
(1959—1961)

mây nổi chân trời

mực nổi thơ

tuổi đời rơi dấu ánh trăng mờ

ba năm nối tiếp

đau mà nhớ

thảm cảnh tang thương khắp bụi bờ

hòa bình chưa trọn

hương thanh bình

bông nụ cười tươi hết phép linh

« hiệp định » chuyển màu ra

« giả định »

tay gươm, tay súng... lẽ : — tồn sinh ?

nguyện : — tuổi trẻ này được sống yên

ngày ngày hai buổi cố tìm quên (...)

nguồn vui : — phân số, đo lường học

nhân phẩm : — công dân, đức dục... nên.

ba năm nối tiếp con lên lớp

nhì, nhứt, Trung An tiểu học qua

Đệ thất ra ngoài trường chợ tỉnh

vui cùng bè bạn tuổi Hoa Cà

sách vở tiền nong tốn biết bao

nuôi con gian khổ mẹ hề nao

miễn sao con trưởng thành danh toại

là thể tâm tư mẹ nở đào.

NGÀY XƯA

mẹ là cô gái truân chuyên
hai mươi tuổi ngọc
vui miền hương quê
sáng đi buồn, chiều lại về
ngày ngày hai lượt
gót mè phận nghèo

thuongmaitruongxua.vn

DUYÊN ĐỊNH

ngờ đâu có một người theo
thăm thương
trộm nhớ
dáng « bèo » hồng nhan
rồi xui nên chuyện đá vàng
hoa tiền định nở
tào khang mặn mà

mặt trời hồng
trời đỏ lửa
trời mùa hạ
trời rụng mưa

con hát lên
tâm tư sâu
vang rừng sâu
lá héo màu

mẹ hỡi ơi !
tiếng ầu ời...
giờ câm nín
ai ru đời ?

tình mẹ ước ao
kinh thơ ngọt ngào
cung tơ đạt dào
suối mơ ngàn sao

nào ngờ chiêm bao
vô thường một lối
hạ buồn tím lối
ve sầu lao xao

mẹ ơi ! mẹ ơi !
lành lạnh sương rơi
mẹ băng chân trời
con sống mồ côi !

SỬ MỆNH

nước nhà gặp thuở can qua
chiến chinh

máu lửa chan hòa lệ dân
vì tình chung gác tình thân
— em ơi ! hãy nhớ
duyên trần trăm năm

TIỀN ĐƯA

thế là biệt xa xăm
bóng người đi
tận mù tăm sương ngàn
tiền đưa mắt đắm châu tràn
— mau về,
con khóc đợi chàng đó ghen !

CHÍ TIỀN NHÂN

việt nam
giòng máu hùng truyền
muôn người như một
thề nguyện đấu tranh
chống xâm lăng, diệt thực dân
dù cho phải chết nghìn thân
cũng cười

MỘT CHIỀU NẪM XUỐNG

đời anh theo dấu chân người
một chiều nằm xuống
mỉm cười hiên ngang
ôi tiền nhân ! ôi « cố nhân » !
hy sinh xương máu cho dân tộc mình
sáng nào ca khúc hòa bình
nhớ người chiến sĩ oai linh âm thầm

mẹ dẫn con vào đời
hạt cơm mềm khi đói
giọt sữa thơm khi đòi
hát ru tròn tuổi nôi.

Mẹ dẫn con vào đời
dạy con từng lời nói
chập chững từng bước đi
nẻo thiện lành sáng soi.

mẹ dẫn con vào đời
rồi nuôi con khôn lớn
mẹ dẫn con vào đời
nay nữ nào bỏ trốn ?

mẹ đi rồi ai ru ngủ ?
giữa cơn mê ai gọi hồn ?
mẹ đi rồi ai ấp ủ ?
khi khóc buồn ai dỗ hồn ?

mẹ vắng rồi ai đón đợi
mỗi hoàng hôn đi học về ?
mẹ vắng rồi quần áo mới
mỗi xuân hồng hết xum xuê.

mây trong đêm bay âm thầm
như phân ưu tình ân thâm
con đường trần, mẹ xa xăm
rẽ đôi đường — sáu ngàn năm !

BÀO THAI HAI THÁNG

người đi
để lại
tình thâm lạnh
má thắm ghen ngào
lệ thắm rơi
số kiếp hồng nhan, ôi ! bạc phận
đau thương
chỉ biết
giữa dòng đời !

con gái hai mươi
thành thiếu phụ
khóc tình chưa cạn lệ chia ly
rồi nay lại khóc thân đơn lẻ
anh hỡi ! sao mà vội sớm đi ?

dòng máu anh còn ở trong em
từng đêm thương nhớ tưởng
từng đêm
từng đêm sầu mộng

đêm tình sử
em đã trao anh trọn nỗi niềm

bào thai hai tháng
em nguyên giữ
giọt máu tình anh
là của em
rồi một rồi kia hoa sẽ nở
hài nhi là hạnh phúc êm đềm

cứ ngỡ mẹ trăm năm sống thọ
nào ngờ biển lặng dấy tang thương
một chiều mây tím giăng đầu ngõ
báo hiệu con thơ mất mẫu đường.

như những ngày qua buổi sớm mai
mẹ đi bán gạo chợ thành Sài (...)
năm giờ xe lửa chiều xuôi Mỹ (...)
con đợi mẹ hiền xuống vẫy tay.

đón mẹ vào nhà đòi bánh kẹo
mẹ chia — mấy cái nhỏ phần con
còn riêng gói lớn đem dâng Ngoại
cất để uống trà, bánh dẻo ngon.

sau đó mẹ vào giường nghỉ lưng
tìm quên khuấy khóa nôi cô đơn
và năm tháng nhọc nhằn mưa nắng
bằng giấc chấp chờn rủ tịch dương

con xuống bếp nhà lo nấu nướng
thời cơm, mẹ dậy có mà ăn
bỗng đứng nghe tiếng rên người bệnh
con vội chạy vào thấy mẹ lặn...

hỏi mẹ ra sao? — mẹ bảo đau
thắt ngang lưng ruột, quặn gan bào
con đi xe đạp ra thầy Sáu
ở chợ Bờ Đò hết thuốc mau

« ba chén, bảy phân » con cố sức
lửa nhiều nhiều đốt thuốc vơi nhanh
than hồng đỏ củi say tim cháy
kính nguyện cầu : — ơn đức Mẹ Sanh

Huyền Nữ Cửu Thiên xin phò độ
Quan Âm Bồ Tát cứu tai nạn
mẹ con được thoát cơn nguy khò
bệnh tật tiêu trừ, con tạ ân.

ba tháng trường chay và bánh cúng
chiều chiều trước Phật thấp hương dâng
ngưỡng mong thần thánh linh thiêng chứng
hộ trẻ coi cha thọ chút phần.

thuốc tới « bảy phân » dâng mẹ uống
hồi ơi... lo lắng lắng chờ tin
râm râm khẩn nguyện Thần Y xuống
thương xót đời con — giải bệnh tình.

mặc con van vái, mặc ưu sầu
mỗi phút mẹ càng tăng sức đau
oằn oại từng cơn lẫn lộn mãi
bà con chòm xóm tụ lao xao...

người cạo gió lưng, đánh gió tay
lang băm thầy Sáu được đời ngay
tận nhà chứng kiến, tìm phương cứu
bệnh chủ... hầu ông trở ngón tài.

nhưng số phận là số phận thôi
khấp châu thân mẹ đắm mồ hôi
— TÍM BĂM GIÓ ĐỘC PHƠI

NGÀN HỘT
NGÀN HỘT TAI ƯƠNG...
KẾT LIỀU ĐỜI.

Dì Tư họ Ngoại thấy đau lòng
chẳng nỡ đứng nhìn hồn lộng phong
ôm mặt gọi tên : THỜI... tỉnh dậy
dậy THỜI... mấy sợi tóc mai... khôn

tóc mai... khôn sống hơn thần sống
mẹ lại hồi sinh giữa tử sinh
mấp máy môi run lời trời trọng :
« — một mình con ráng giữ thân mình ! »

lần này chắc mẹ không qua khỏi
thần tử đâu con, chớ vái cầu
mẹ chết, âu là duyên định thế,
thương con thuyền chiếc chôn ba đào

muôn sóng trùng dương vỗ bấp bênh
ai người lèo lái cõi mộng mênh
con tôi nhỏ dại nhờ thân quyền
Dì, Cậu thương yêu : dưỡng tử quyền.

nghe mẹ dặn dò cơn hấp hối
tâm tư dường nát tự bao giờ
mẹ ơi ! mẹ ơi ! màn đêm tối
đan kín đời con, phủ mịt mờ

ôi ! đau xót quá tình thiêng liêng
gần chết mẹ còn gởi gắm riêng
sợ trẻ bơ vơ trần thế lạ
ta bà cõi cũt... lộ tam thiên

nhìn mẹ mỗi mòn giây phút cuối
bịnh hoành hành thở mệt từng hơi
nửa bàng hoàng vĩa thẳm tiên giới
nửa sáng sốt hồn hỏa ngục bơi

hôm đó Ngoại đi miền Thất Sơn
lễ chùa Thánh Mẫu, chùa Tây An
năm ngày chưa thấy hồi quê quán
chỉ có Nội, Dì, Cậu... đến thăm.

THƯỞ CON CHÀO ĐỜI
(17-10-1949)

mẹ sống gian nan
 trong hờn tủi
bào thai mãi lớn
 theo thời gian
ăn cay nuốt đắng đời mai mỉa
mẹ vẫn vì con gánh phũ phàng

rồi một ngày con lớn đòi ra
là ngày mẹ đau đớn xót xa
hỡi ơi !
 rêm nhức
 cùng da thịt
mẹ lại vì con cam chịu mà

mười bảy
 tháng mười
 năm bốn chín
đêm đông buốt giá
 lạnh từng cơn
vừa ra lòng mẹ oe-oe khóc
thấy ghét con trai mẹ quá chừng !

sau này mẹ kể con nghe hết
mẹ nói từ khi mẹ biết yêu
mẹ vẫn hằng mong sao có được
con trai trước nhứt để cưng chiều

ngày cha con chết mẹ tan lòng
con hỏi vì sao có biết không ?
vì bởi đến ngày con mở mắt
người ta cha có con thì không

mẹ đi sanh ở nhà thương Chúa
có Ngoại có dì út con đưa
giây phút quặn đau còn mơ ước
phải chi có bóng dáng người xưa

phút giây thăm tưởng cũng qua mau
con biết không ? lệ mặn tuôn trào
chết ngắt đôi giờ cho con mẹ
lột lòng ra khỏi bến tình nhau

Cậu Ba y sĩ ngành tây học
tức tưởì nhìn em lệ nghẹn lời
thuốc Bắc uống rồi sao chích được ?
nên đành đứng ngó... cần môi thôi.

cuối cùng ai cũng không dẫn nổi
bởi bệnh hoành hành mỗi lúc hơn
theo ý Cậu Ba và quyển Nội...
mướn xe chở mẹ tới nhà thương.

nhờ rút thuốc thang ra hết để
tâm phương trị liệu pháp Tây Y
may ra cứu mẹ... cơn đau bề

— NÀO BIẾT MÔN THƯƠNG...

PHÁCH BIỆT THÌ ?

Trời hỡi ! trời ơi ! trời hỡi trời !
khò làm sao hết, nói sao vơi ?
ông xanh, xanh thắm... phù vân bối
sao nữ tâm đành cướp mẹ tôi ?

Trời hỡi ! trời ơi ! trời hỡi trời !
sao ông nữ rẻ mẹ con tôi
đường trần trăm, vạn, nghìn, muôn lối
— Ai dỗ dành tôi tiếng ngọt bùi ?

những lúc sai lầm — Ai gọi dạy ?
lúc đối hờn dĩ vãng — Ai khuyên ?
lúc không thuộc bài — Ai bắt học ?
lúc danh dự trường thương — Ai khen ?

Cha chết

khi tôi còn

là máu

mới tượng hình,

trí não chưa gom

mẹ đùm bọc

đảm đương

gây tạo

MẸ MUÔN ĐỜI PHÁT KHỞI

NGUỒN THƠM.

MẸ NGÀN NĂM SỐNG MÃI

TRONG TÔI

vì thể chất tôi là của : — THỜI

THỜI tuổi trẻ vàng son kết MỘNG

MỘNG tình yêu nảy lộc đâm chồi

MẸ NGÀN NĂM SỐNG MÃI

TRONG TÔI

đức hạnh bao dung ân nhân cười

THỜI : — thể thảng thâm,

THỜI mặc thể

MỘNG : — người tri kỷ,

MỘNG nên người.

MỘNG nên người dáng dấp THỜI xưa

tuổi mới mười ba (13) trời nở đùa

THỜI MỘNG chưa tròn

— nay nối MỘNG

TRĂNG NON khuyết bóng lững lơ đưa.

đến khi tỉnh dậy nghe con khóc
được biết con trai sướng quá chừng
đau khổ bao nhiêu, tiêu phút chốc
chỉ còn trong mẹ một lòng mừng

mai mất rồi con sẽ lớn khôn
sẽ là hình bóng của cha con
trầm tư im lặng nhưng hào khí
(dám nói dám làm chuyện nước non)

con sinh ra giữa thời bình biến
súng đạn quân thù ngập bốn phương
cha chết vì hy sinh... tử chiến
mai sau con lớn nhớ soi đường

bà Phước nhà thương thương con lắm
muốn con không khổ, đặt tên : — TƯỜNG
danh vang nhờ Chúa ban ơn tẩm
từ thuở nằm nôi được Phước thương

MƯỜI NĂM CON LỚN (1949—1958)

mẹ ơi ! năm tháng còn văng vẳng
tiếng hát ầu ơ ... của mẹ ru
từ thuở xa xưa giờ thấm nặng
trong hồn con trẻ, đẹp thiên thu

mùng bảy tháng năm kỷ niệm đêm
đầu đời con khóc THỌ TANG đen
một lần TANG THỌ — hai lần mất
Phụ Mẫu song đường, lịm cả tim.

mùng bảy tháng năm ngày thê lương
mờ mờ hư ảnh đêm VÔ THƯỜNG
ngàn sao băng rụng PHÂN ƯU trẻ
tê tái HẠ BUỒN biển lệ sương !

NGŨ TRÊN QUÊ HƯƠNG

tang lễ mẹ ba ngày cúng lễ
khắp thôn lân quyến thuộc chia buồn
thương tâm bi đát là ngày kể,
Châu Đốc, Ngoại về quận khóc thương

ôm nấp quan tài Ngoại gọi tên :
THỜI ơi ! THỜI hỡi ! — con tôi hiền
đi đâu mà vội vàng con hỡi ?
không đợi mẹ về tiễn bước tiên ?

« tình mẹ thương con tợ biển sâu
« mía lau đường ngọt » có là bao ?
« chuỗi hương, nếp một » nào so sánh ?
« Ngoại kể lẽ dường hát « ...Ngũ, .. Dao »

« —gói bánh chiều hôm con đi bán
« mua đề dành mẹ uống trà đêm...
« —đàn con năm đứa() nay phân đoạn
« gái thương yêu... ruột đứt, thân mềm »

rồi nhìn con mắt Ngoại dăm tuôn :

« THỜI hơi ! THỜI ời ! THỜI... »

đoạn trường !

« con chết, CON con — còn nhỏ dại

« cô trần tằm tối biết ai thương ? »

Ngoại kể lẽ hoài rồi cũng nguôi
ba ngày quang tắng thoảng mây trôi
và ngày VĨNH BIỆT NGHÌN THU đến,
buổi sáng ghen ngào MƯA LẠNH RƠI

hạt vắn, hạt dài hòa lệ tang
lệ đoàn người, lệ Ngoại và con
sụt sùi đưa tiễn quan tài mẹ
về mảnh vườn xưa — nơi lớn khôn

GIẤC NGỦ NGÀN NĂM NGỦ LẠI ĐÂY
chôn nhau cắt rún thuở phôi thai
nay chôn thi thề, hồn, quan quách
nằm đất QUÊ HƯƠNG ấp ủ... dài.

MẸ mãi muôn đời MẸ của con
dù Nam Hải cạn, Thái Sơn mòn
trái tim in bóng THỜI mơ MỘNG
tuổi ngọc ngà vương nét lệ SON.

GIÁC NGỘ VÔ THƯỜNG

từ ngày mẹ mất con thôi học
bỏ dở hoa xuân tuổi mộng lành
sống cạnh Ngoại già vui hủ hỉ
sớm hôm quên lãng mái trường xanh

mười ba tuổi lễ nhưng ngoan lắm
đừng tưởng con thơ của mẹ ngu
nấu nước pha trà dâng Ngoại uống
từng đêm còn biết tụng kinh thư.

Hồng Danh bái sám con thường lạy
Kính Phở Môn cầu Ngoại khỏe an
Địa Tạng, Di Đà con thích vái :
— nguyện hồn linh mẹ sớm siêu thăng.

bên dòng họ Ngoại vốn xưa nay
tích đức tu nhân chỉ miệt mài
Thất Tồ Cửu Huyền truyền tiếp mãi
ngàn sau âm chất ngát Liên Đài.

con mang dòng máu Mẹ Cha di
nay thọ ân sâu Ngoại, Cậu, Dì
đâu dám về vui câu nghĩa sĩ
dù không nhân triết cũng tròn nghi

không học ở trường, con tự học
tự tâm, tự tánh, tự tìm cầu...
vì con thăm nhủ trong trời đất
MỖI KIẾP NGƯỜI là HẠT NGỌC CHÁU

phải tự lòng mình trau luyện lấy
tự mình thức tỉnh trước đời mình
trăm năm hồ để ai còn thấy :
« — Sinh giả danh hề, tử giả linh » ?

Đạo Sơn Chiêng

* Kính dâng
những Bà Mẹ đức hạnh

* Kính tặng
những người Công
hiếu đã đi qua mặt

Mecha

- 8 -

Suối chảy ngọt ngào

từ đỉnh cao Thụ Mân

Về thăm dòng sông
hiền từ và biếc

Hoa hồng trĩu quả -
Đạo Sơn Chiêng

Nghiem - đường, chân mây trắng
hình bóng chân thiên

— phát bản 2518

Tha phước khách

con nhớ năm con học lớp nhì
duyên lành tương hội Thầy, bạn hay
thời chương cổ học — dư giờ cuối
Thầy đọc kinh « Sư Vãi Bán Khoai »

« Sấm Giảng Người Đời » giảng khoái ghê
học sinh cả lớp ngồi nghe mê
ngày nào cũng thủ tranh giờ cuối
lý đạo thâm trầm hết chỗ chê

lớp nhì thầy dạy con năm đó
tên tục là Thầy T... đúng danh
tánh nóng học trò đều ngán sợ
thế mà nghe « SẤM... » phải hiền lành

ngẫm nghĩ tích sự mà rõ tướng...
(lúc hung thì thích kẻ theo hung)
khi qui tâm giác thì mong muốn
tất cả cùng mình thưởng thức chung

bảy năm con học chữ trường đời
kinh nghiệm bản thân lý tuyết vời
sự thể tựa hồ tuồng chớp bóng
thanh suy, vinh nhục,
nghĩa... luân hồi.

tuổi nhỏ nào con dám học đời
tuy nhiên lời « Đạo Sĩ Bán Khoai »
diệu huyền thâm thúy hơn vàng ngọc
hơn lợi, danh, quyền, tước, phẩm, ngai.

nên con tự viết tâm kinh học
« — Sinh giả danh hề, tử giả linh » ?
nhứt cú thất ngôn... con mãi đọc
đọc lui, đọc tới
quán soi mình.

một sáng tình cờ buổi chợ đông
mua rau, mua giá, đậu vừa xong
trước hiên đầu phố con ngồi ngắm
bến chợ Đời . . . ôi !

GIẤC MỘNG HỒNG !

ai mới thoáng nhìn cũng đẹp xinh
tiệm vàng, tiệm bánh, phô tô hình
hàng giày, hàng dép, hàng sinh vật
bày bán đua chen rộn . . . khách tình.
tâm sự con tâm sự « Quán hề »
người đời lặn hụp dòng sông mê
đắm say ưa thích gây oan trái
nghiep khứ chuyển lat dậy tứ bề

bà lão ăn mày ngoại lục tuần
tội gì đầy đọa khổ trăm luân
mù lòa đôi mắt thêm tàn tật
sống kiếp nổi trôi chốn phố phường.

chị bán hàng rong trông vất vả
chủ ngồi quây thớt ngõ... vinh thân ?
hàng rau, hàng vải, hàng hoa quả
tướng mạng người
tùy thuận hạt nhân.

đời trước phước phần
nay thọ hưởng
đời này sung sướng
chớ quên sau
có người đời trước hung hăng bướng
— nay trả vốn lời... nặng biết bao ?

chiếc xe thô mộc thấm thương thay
con ngựa rần hơi chở khách đầy
mệt nhọc tứ chi run uể oải
trả công nợ chủ,
đổi tương lai.

quán người rồi
tự vấn thân ta
không biết ra sao giữa ái hà
cha mẹ trần duyên nay đã phải
ta bà vạn dặm lụy hằng sa !

chẳng hiểu nghiệp nhiều hay nghiệp ít ?
lựa là... liệu thoát nổi cùm chằng ?
một mai vương bận « Hồ ly khách »
đất bị dây tình bủa lưới giăng.

chừng đó đường trần thêm cát bụi
rêu phong mưa nắng phủ vây đời
trăm năm nào hắt ta trăm tuổi ?
thoảng sát na
chìm lặn biển khơi !

nơi bến chợ đời, khoảng cách (?) sau
trước hiên đầu phố dáng hao hao ..?
— con thơ mười bốn trăm ngâm dạo
suy gẫm phận mình, khổ xuyên xao !

« Bề khổ mệnh mông sông lụt trời
« Khách trần chèo một lá thuyền chơi
« Thuyền ai ngược gió, ai xuôi gió
« Coi lại cùng trong bề khổ thôi ! »

XIN TẠ ƠN PHỐ THỊ KHÁCH TRẦN
CHO TÔI THỜI KHẮC
QUÁN DUYÊN THÂN
CHO TÔI GIÁC NGỘ
VÔ THƯỜNG HUYỄN
TÂM GIẢI THOÁT HỒNG...
DƯỚI NẮNG XUÂN.

NGỌ SỬ LÊN ĐƯỜNG
(12 giờ 06-03)

tiếng gọi thiêng liêng vang tiếng gọi
lên đường cho sớm,
hãy lên đường
mùa xuân nắng ấm hương xuân mới
thơm ngát đất trời, thơm bốn phương.

sử thăm khởi đầu
giờ NGỌ SỬ
điểm mười hai tiếng, điểm boong boong
thanh tao âm điệu, thanh tình tự
sông núi chiêu hồn nhớ... núi sông

giã từ nhân thế trần gian giả
năm tháng phiêu bồng thoáng tháng năm
biệt Ngoại con đi,
xin bài biệt
thâm ân nguyên đáp
chốn cao thâm

bước chân màu nhiệm

khởi ngàn bước

tay vẫy tiền chào, tay luyến tay
mắt đắm châu tràn vương đắm mắt
nụ cười ngào nghen khó cười... dai

cây vườn xanh lá trái oằn cây
Cây của tôi nuôi wóm lệ cây (1) !
cảnh, vật... vẫn vương, từ tạ cảnh
mai vàng rơi, trái lộ Huỳnh Mai

tiếng gọi thiêng liêng vang tiếng gọi
lên đường cho sớm

hãy lên đường

mùa xuân nắng ấm hương đời mới
thơm ngát đất trời

thơm bốn phương.

(1) con Chó của tôi nuôi từ thuở nhỏ.

CHÂN TRỜI THA HƯƠNG (1962-1973)

« Đền Sài Gòn ngon xanh ngon đỏ
Đền Mỹ Tho ngon tỏ ngon lu
Anh về học lấy chữ... » tu,
Làm dân đất Phật thiên thu cõi hiền

chuông chùa vắng vắng

ngân thanh thoát

đưa khách hữu duyên đến Phật đường
tóc sạch quên đi niềm tục lụy
cà sa nhẹ khoác phủi bi thương.

trước điện AN SƯ (1) thọ ký danh
tam quy thập giới dạy đàn rành
HUỆ dòng hiệu Phật nguồn căn tánh
HÒA hiệp chúng tăng phát hạnh lành.

(1) Đức Trưởng Lão Huệ Từ.

« Nhứt biểu thiên gia phạn
Cô thân vạn lý du
Dục cùng sanh tử lộ
Khất hóa độ xuân thu ».

Mỹ Tho thành phố quê hương mẹ
gót trái đầu tiên bước nhịp nhàng
bình bát ngàn nhà cơm gạo tẻ
nhớ tình phụ mẫu, nhớ mang mang

kế bến phà ngang, Rạch Miễu sang
Kiến Hòa xinh mộng dừa hàng hàng
Ba Lai nhân kiệt Nam Thành Nguyễn
Linh địa tươi màu quận Trúc Giang.

An Đức già lam dừng bước nghỉ
bên con sông nhỏ nước êm đềm
khí đêm dịu dịu hương Lan Lý
say ngất mùi thiền, vượt cõi thiên.

sáng đến Hàm Luông qua bắc nữa
Mỏ Cày quận lỵ vùng xa xôi
Bồ Đề Tịnh Xá trong vườn mía
Sư Tồ MINH ĐĂNG...— chứng lập bồi.

An Trụ nơi này nấu sủi kinh
ngày ngày kết phước dưới... bình minh
xóm làng thôn ấp gieo duyên tín,
đôi bóng Y Huỳnh... dò Cồ Chiên.

trở lại bên này xứ Bến Tre
xuống Ba Tri giảng đạo Giồng Tre
Vu Lan Tự Tứ mùa thu Mẹ
Hiếu tử lắng lòng lắng lắng nghe.

quanh quần Kiến Hòa với Mỹ Tho
ba năm xuôi ngược... xe cang dò
chúng sanh duyên hẹn ngày tao ngộ
Tăng Sĩ đăng trình nổi ước mơ...

« xe Á Đông băng tắt ngã đồng
(.)
nhà Sư xin quá giang Sài Gòn
ngang qua xứ mặn vườn quê Ngoại
đào chín Trung Lương ửng đỏ hồng.

kính cúi đầu niệm tưởng thâm ân
Cha Mẹ, Ngoại, Dì, Cậu, Nội thân
vóc thể sanh thành nuôi dưỡng dục
thập tứ niên, đức cả vô ngần.

Tân Hiệp, Tân An, cầu Bến Lức
Gò Đen, Bình Chánh, đến Bình Điền
Phủ Lâm, Chợ Lớn vào Đô Thị
xe cộ Bến Thành rộn rịp chen.

lên ô tô buýt xin : — Gò Vấp
Bà Chiêu, Bình Hòa, Gia Định qua
Tâm Đại Đạo Sư cầu thọ pháp
du hành Khất Sĩ đạo ta bà.

dường thể căn xưa kỳ nguyện gặp
ĐẠO SƯ (1) thọ ký GIÁC danh dòng
ĐẠO SƯ truyền chỉ TOÀN chơn nhập
Nhất Đế thậm thâm... cố gắng trồng.

Bà Diễm, Hốc Môn lên xứ Trăng
Củ Chi, Hiếu Thiện, núi Tây Ninh
Đỉnh Bà Đen đã mòn chân dẫm
nhớ mẹ xưa thường voy phép linh.

Gò Dầu Thưng, Việt — Miên biên giới
bát ngát bao la lúa vượt đồng
nắng quai đơm Huỳnh Y phơi phơi
« Théra » Phật giáo thuận xuôi dòng.

(1) Đức Pháp Sư Giác Nhiên.

thoăn thoắt « niên linh » nhị thập xuân
Lái Thiêu, Lò Chén đất Bình Dương
Lai Khê, Phú Giáo... khu rừng chiến
Thủ Đức, Dĩ An, suốt Chợ Đồn.

Biên Hòa Tam Hiệp hằng lui tới
Nguyễn Hữu Cảnh trường, mượn giảng kinh
Thầy thuyết ba đêm, Trò thuyết một
pháp vô, pháp hữu... độ nhân sinh.

viếng núi Bửu Long, xem Bửu Tháp
uy nghi trước gió lộng thanh thanh
Bửu Long Cổ Tự ba đời Phật
hựu hựu, huyền huyền... vớt chúng sanh.

lần lượt Phước Tuy, Long Hải... biển
Vũng Tàu, thánh địa Ngọc Hương xinh
Vu Lan sáu tám (68) trai đàn hiện
Cụ túc giới truyền Giới Tử minh.

Sa Môn theo nổi gót Sa Môn
Phật, Tổ... dĩ tâm ăn lối mòn
Nhứt Bát Tam Y — y phó thác
Mười phương thuần ý — ý Từ Tôn.

Chánh giáo hoằng dương Chơn Lý đạo
thuyền từ thuận khách xuống Trung Giang
Cửu Long mật thủy Như Lai bảo
tận Mã-Lạp-Sơn nguồn thánh ban

Định Tường, Cai Lậy, miền Đồng Tháp
lúa rục rờ vàng thẳng cánh... trông
Bắc Mỹ Thuận đò đưa Sa Đéc
Ngọc Quang xưa, Tổ phú di đoàn

trả nghiệp Vĩnh Long, Bình Minh, Cái
Cái Vồn lò lửa hỏa thiêu đồn
dây oan gỡ mối thối oan trái
Nhất Quán hễ, tam muội chuyển hôn

Cần Thơ, Phụng Hiệp, Ba Xuyên đến
Ngọc Hưng sừng sững lộ thiện đài
tám phương, bốn cửa ... lòng soi nền
triều nhật trì bình, bát hóa trai

Thanh Trị, Bạc Liêu vườn nhãn, chuối
Cà Mau cuối mũi... trở lui thuyền
ngược dòng sông Cửu, Ô Môn tới
pháp vũ Ngọc Châu, thuyết Diệu huyền

Thốt Nốt, Long Xuyên, Châu Đốc, núi
trùng trùng bảy ngọn nhả Tân Châu
những khi bão lụt thuyền xuôi nước
Hồng Ngự,... gạo tiền... trợ giúp nhau

Rạch Giá, Hà tiên xuyên Phú Quốc
hằng tâm, hằng sản, tín tâm thừa
giác tâm, tri sản, thời chưa học
«Nhứt phá... nhì đâm...» biển nghiệp xưa

giã từ sông Cửu, tách Trung Giang
Thầy dẫn thuyền từ trực Ải Quan (?)
duyên nợ « đôi tình » ngăn Bến Hải
đạo màu « hờn ý » gởi đồ ngang !

Miền Trung sông núi nên thơ lắm
một dãy Trường Sơn ruột mẹ hiền
Đà Lạt lạnh lòng ... — kinh sử thẩm
Việt Anh trường học giảng đôi phen.

Phan Thiết, Phan Rang vui ánh đạo
Du Tăng cứu khổ khách cư trần
mấy năm chiến nạn mùa mưa bão
Thầy dạy : — Từ Bi phải nghĩa nhân

chúng bạn vâng lời chung hợp sức
môn đồ đề tử, hưởng công phần
nước tương, quần áo, tiền nông, gạo
thùng, thuốc, son, nôi, vải, chiếu, khăn

« Một năm khi đói bằng gói khi no
Của tuy tơ tóc nghĩa so nghìn trùng »

vui buồn san sẻ tình dân tộc
dù Bắc Trung Nam, MẸ vẫn chung
giòng giống Lạc Hồng nguyên thủy gốc
Nắng mưa nào quên được Miền Trung.

Cam-Ranh sóng bạc xanh lơ nước
óng ánh Nha Thành nguyệt chiếu gương
nét đẹp quê hương bao thuở trước
dễ thua thắng tích của mười phương ?

Ninh Hòa, Vạn Giã, đèo cao Cả
Núi Nhạn, sông Đà nét luyện thương
Kiều sử Đà Rằng dài tứ nhứt
Tuy Hòa in bóng dưới triều dương

Sông Cầu, dĩa mộng ven bờ biển
phăng phăng êm đềm mặt nước mờ
Ô Quấn, Đầm Loan vương vấn thuở
xe đi cứu trợ chiều mưa mưa...

Qui Nhơn, Phù Cát, dĩa Tam Quan
chinh chiến tiêu điều, nhà cửa tan
thương quá Bồng Sơn nghìn thổ sản
nay lâm máu lửa sống cơ hàn !

Đức Phổ, nghỉ đêm trên Mộ Đức
tình người chan chứa đượm ân tình
chiến tranh ơi ! —khổ bao giờ dứt ?
sông Vệ lội cầu trời lặng thình
Quảng-Ngãi kéo gương hương vị ngọt
nhưng dân còn khổ, khổ trơ-vơ
thương người nghèo đói xa thành thị
Sơn..., Nghĩa..., Bình..., Ba..., thấy xác xơ

qua làng Châu Ổ, cầu Trà Khúc
Quảng Tín, Hội An... sương khói mờ
bão lụt ! chiến tranh ! — tri với túc
trời thương thì hưởng, ghét đành nhờ

Đà Nẵng, Sông Hàn hơi ngút quện
đêm đen sóng dậy, dấy niềm đau !
Ngũ Hành Sơn bãi chùa Non Nước
đá thạch trắng, hường kỷ niệm sau.

Hải Vân Sơn thăm, rừng xanh thăm
ngất biển trời bàng bạc « tuyết » phoi
lên xuống trào dâng hồi lợt, đậm
lạnh run (?) — nằng quái (?)
nhớ nhung đời.

bãi Lăng Cô tháng ngày mưa gió
Đức Chúa Trời điều ngự cứu an
sân Phú Bài, sông An Cựu đó
dẫn đường vào phố Cổ Thành Nam.

cầu Trường Tiền sáu nhịp xinh xinh
cầu Nguyễn Hoàng đưa khách hữu tình
dòng nước Hương Giang thông Cửa Thuận
ngọt ngào sữa mẹ... nhánh sông linh,
Chợ Đông Ba, bến đò Gia Hội
Diệu Đế chuông ngân tỉnh mộng trần
Đây Phú Vân Lâu xưa trí bối
Nội Thành kiên cố chí Tiên nhân.

cầu Bạch Hồ xuôi đường Quảng Trị
Hải Lăng buồn dòng nước lặng im
thuở chưa giặc, có lần thăm viếng
bão lụt dân tình lắm đảo điên.

mẹ ơi ! — dất mẹ giờ tang tóc
suốt mũi Cà Mau, Bến Hải đau
suối lệ sâu bi, di hận tộc
con chia buồn mẹ — máu thơ trào...

(.
.)

năm tháng dần phai, năm tháng cũ
bụi trần lấm tẩm khách phong trần
«đời người tựa thê chim chung ngủ
sáng đây con nào nấy trời chân»

Bước

Ấn
thần thi
Vạn tá
bụng

Kim
thi Khôi
vì thục

Bác
thần
khách

Thập

TIẾNG VỌNG XƯA

đánh dấu ngày
vào đời năm thứ 25.

một thuở giao hoan trời đất rụng
giang hà bảy báu kết tinh cầu
hào quang nhật nguyệt soi lồng lộng
Linh Thử, Cồ Linh hiện phép màu.

SUỐI VỀ HOA NGHIÊM

người về từ đâu ?
về từ lao xao
về từ chiêm bao
hay từ cõi mộng ?

hãy lắng mà nghe tiếng vọng xưa
từ trăm ngàn kiếp có dư thừa
âm ba còn động « phong lai khứ »
nhành trúc xanh xanh, nhạc chuyển mùa.

thăm thăm uyên huyền một giấc mơ
tỉnh chưa ? — chưa tỉnh hãy nghe thơ
mây chiều lạc hướng bay văn vũ
cánh nhận tha hương vô hững hờ

xin đậu lại đây cành trúc xinh
Việt Nam yêu dấu — nợ ba sinh
dấu sao duyên cũng là duyên chứ ?
chờ ngai nước non chẳng vẹn tình.

tao ngộ hàn huyền hòa khúc nhạc
Việt Nam văn hiến bốn ngàn năm...
Rồng Tiên Hồng Lạc ngời sao sáng
âm điệu du dương đẹp nguyệt rằm.

mười bảy tháng mười năm Kỷ Sửu
Cổ Linh hóa kiếp chuyển thân người
đầu đời tiếng khóc ru trong mộng
giấc mộng vân du... mộng tuyết vời.

Đây cõi trần gian, đây Việt-Nam
Đây dòng sông Thánh Cửu Long Giang
Chín con rồng ẩn chờ khai đạo
Chánh-pháp luân lưu rực sắc vàng.

Việt Nam kỳ bí, vua màu nhiệm
Nhân thể khó tìm diệu thể hơn
Đạo đức xiển dương huyền đồn tiếm
Hiền nhân, minh triết... hội Trung Sơn

Trung sơn đỉnh Thất cao vời vời
Thiện-Thệ Trượng Phu nhẹ bước về
Rực sáng trần hồng thông nhân giới
Chiếu soi ba cõi thức hồn mê

Dậy dậy sáng rồi mau thức dậy
Người ơi hãy dậy sớm hồi quê
Đường xa chớ khá chần chờ mãi
Trễ chuyển đồ sang lưỡng ử-ê. . .

Trời đất

ba ngàn năm

mở hội

Cồ Linh

hồ hải

đã lâu rồi

hăm lăm năm

đợi

CÀNH HOA MỚI

len lên nhìn

Ca Diếp nở môi.

(17.10 Quý Sửu)

II

CÂY TÙNG

PHƯƠNG HỒNG CỎ VÀ BIÊN KHƠI

THA PHƯƠNG KHÁCH

(1974—2001?)

cổ tháp trang nghiêm tầng tháp cổ
Lạp Sơn Hy Mã vững thu phong
ngời ngời trắng sáng đêm huyền sử
Rực ánh mặt trời ngày Á Đông.

nụ cười truyền thụ muôn đời mãi
nhị thập Bát Sư : — Tổ nổi dòng
Ca Diếp, Đạt Ma... thuyền chuyển lái
« Nhất Chi Ngũ Diệp » Trung Hoa hồng.

Tào Khê

nước chảy

còn vang vọng

năm tháng

đá mòn

chỉ chẳng phai

HUỆ lực

phá tan u ám động

NĂNG nhưn ngộ tánh

pháp hoằng khai.

mật hiền êm đềm xuôi nước bích
đạo màu huyền diệu ẩn non Tây
biết bao giờ gặp Tông Tôn Thích?
đi ẩn tâm truyền : — mây gói mây.

gót nhỏ đường dài không chán nản
tự vô lượng thọ dựng hình hài
tự vô lượng nghĩa tìm chân đế
nhất quán vô thường : — nhật cánh mai.

địa ám triệu năm nào rung động
thiên hôn vạn kiếp dễ hề lai
hư hư, thực thực, minh minh... bóng
đôi ánh chơn như, ấy THIÊN TÀI.

Từ phương đông lay đến phương tây
Nghìn dặm xa xôi vẫn miệt mài
Hễ gặp Đạo-Sư quỳ xuống bái
Thỉnh cầu chỉ giáo pháp Như Lai

«Nhứt cú . . .» lắng lòng vâng thánh ý
Bắc phương quỳ lay đến phương Nam
Phương Nnm, Nam nữa . . . Nam hoài nhi ?
Tim sắt dạ đồng — khóai quỳen lam .

Thế giới ba ngàn hoa rộ nở
Đầu đường, xó chợ, bến đò ghe
Hội trường nhà giảng nơi nào có
Bồ-tát thuyết thiên . . . quỳ lay nghe

Nghe rồi, nghe nữa, nghe hoài vậy ?
Cứ bảo ngã này sang ngã kia
«Công hạnh Bồ Đề ..» sao mới thấy?
«Một trăm mười vị» cũng như... — kìa !

thì ra — đạo vốn tại kỳ trung
ảo ảo, phi phi... khó ngộ phùng
khắp cõi trời người rong kiếm đã
cuối cùng TÂM ở trước CÂY TÙNG...

CÂY TÙNG trước cửa nhà ta đó
khách tới lui thường viếng ngợi khen
năm tháng rêu phong

PHƯƠNG HỒNG CỎ
chủ ông vọng tưởng cảnh ba miền...

thôi thôi xin gác chuyện trường thiên.
Phật pháp đâu đâu chẳng gọi miền ?
thành kinh dâng hương cầu nguyện «Bụt»
hộ trì con trẻ ngộ cơ duyên.

cơ duyên non nước... ôi! — trùng khở
trần thế nhân sinh cứ lạc lăm
mây trắng trắng thanh ời... đợi tó
xuyên sơn thiên lý... gió hương trầm.

tình ca hai mươi lăm năm nhớ
thương mẹ mùa thu chép mấy lời
lá rụng vàng hanh phương cổ mộ
như đời lữ thứ cuối chân trời.

**như thaphươngkhách tìm hơi thở
của núi rừng, hoang đảo, biển khơi.**

Viết xong hồi 25 giờ đêm
trăng quê hương thủ đô—
Sài Gòn, giao cảm hạ thu 74.

THA PHƯƠNG KHÁCH

Lời Tạ Lỗi

vì bản thân bận công tác Phật sự
trong giờ sách lên khuôn
nên đã đề ấn công sơ sót
sắp ngược Pháp Hiệu của ĐỨC THẦY
vậy chúng con xin thành kính tạ lỗi
ĐỨC THẦY TRƯỞNG LÃO TỪ HUỆ
và xin trân trọng đính chánh :
Pháp Hiệu của Đức Thầy là :

THÍCH-TỪ-HUỆ

(thay vì Huệ Từ)

Đệ Tử :
HUỆ HÒA

Phạm Chiên Thúc
Trụ Quĩ

CẢM ẪM

HOA NGHIÊM

Hỏi có gì trong hạt móc rơi
Rằng :-có mười phương sáng tuyệt vời
Và còn chi trong giòng nước bạc
Còn lòng ai nhớ Mẹ khôn vơi

Phạm Chiên Chư

SUỐI VỀ HOA NGHIÊM

Kìa suối tình thương của Đất hiền
Khởi từ nguồn sữa mẹ thiêng liêng
Kết tình bằng máu hòa thơm lệ
Ấp ủ cho tim nở thắm nguyên
Chính khổ để ấy, là đạo để
Vốn thiên nhiên này, cũng siêu nhiên
«Non Xanh Tùng Biếc Phương Hồng Cỏ»
Trăm vẻ Hoa Nghiêm vọng nhất huyền

(Tru Qu)

SUỐI VỀ HOA NGHIÊM

Lời giới thiệu	11
I.— Tình ca 25 năm	15
Ngày xưa, duyên định	17
Sứ mệnh, tiền đưa	18
Chí tiền nhân,	
Một chiều nằm xuống	19
Bào thai hai tháng	20
Thuở con chào đời	22
Mười năm con lớn	25
Ba năm nối tiếp	48
Đêm sao biển lặng	51
Ngủ trên quê hương	67
Giác ngộ vô thường	70
Ngộ sử lên đường	79
Chân trời tha hương	81
Tiếng vọng xưa	97
II.—Phương hồng cỏ và Biển khơi.	103
Tha Phương Khách	105
Cảm đề	113

BẢN ĐÍNH CHÍNH

trang	dòng	in sai	sửa lại
53	6	một lỗi	một tối
55	11	đường trần	duyên trần
64	8	gây tạo	gây tạo
86	11	Bửu Long	Bửu Phong
89	2	thiện dài	thiên dài
92	7	tứ nhứt	tứ nhứt (IIII).

Bạn đã gặp hình ảnh của « mẹ », một bà mẹ Việt Nam « của miền nam », với tất cả những gì là cao quý trong tình yêu (yêu nước, yêu mẹ, yêu chồng, yêu con...), cao quý trong bổn phận (gánh vác « giang san gia đình »); Bạn đã gặp bà mẹ Việt Nam của miền Nam đó, tình tự, son sắt, đảm đang và hồn hậu — nhất là hồn hậu — như hầu hết những bà mẹ Việt miền Nam; Bạn đã gặp tất cả: Giọt Lệ, Nụ Cười — và Biển Khơi, và Phương Hồng Cỏ... — trong « Suối Về Hoa Nghiêm ».

Thì nay, chúng tôi lại xin trân trọng mời bạn « đi vào »:

CUỐI CHÂN TRỜI

để cùng

THA-PHƯƠNG-KHÁCH « quây
gánh mây trời » — hay « quây »
cây đàn nguyệt ? — mà theo
cùng gió-tha-phương đi, đi mãi,
đi chẳng bao giờ ngừng, về cuối
chân trời của những cánh chim
Bằng, chim Phượng, của những
chú « Hải Nhi Kỳ Diệu », những
« Nàng Trinh Nữ Tuyết Vời, đề
ở đó — chỗ cuối chân trời không
bao giờ cuối đó — Bạn sẽ cùng
tác giả gặp và THƠ, và NHẠC,
và Nhật Nguyệt, và... vô biên.

Đề ở đó, Bạn sẽ gặp ánh
sáng và hương hoa màu nhiệm của
chính mình.

CUỐI CHÂN TRỜI

Thi phẩm thứ hai của
THA - PHƯƠNG - KHÁCH—sẽ
xuất bản trong một hình thức
cũng như nội dung điểm lệ vào
MÙA THU TỐI.

NẾN HỒNG

SUỐI VỀ HOA NGHIÊM
THƠ THA PHƯƠNG KHÁCH
HỌA SĨ HIẾU ĐỀ VẼ BÌA
CƠ SỞ NẾN HỒNG XUẤT BẢN
LẦN THỨ NHỨT 500 TẬP
TRÊN GIẤY THA HƯƠNG
NĂM BẢN ĐẶC BIỆT DÀNH RIÊNG TÁC GIẢ
BA TẬP TRÊN GIẤY TRÂN CHÂU
ĐỀ CÚNG DƯƠNG TAM THẾ CHƯ PHẬT
VÀ HAI TẬP TRÊN GIẤY LAN THẢO
ĐỀ TƯỞNG NIỆM MẸ CHA
NGOÀI RA CÒN CÓ THÊM 500 TẬP
TRÊN GIẤY HOA THIÊN DO BẢNG HỮU
THÂN HỮU VÀ PHẬT TỬ PHÁT TÂM ÁN TỔNG

Liên lạc tác giả xin đề :
THA PHƯƠNG KHÁCH
98 Nguyễn Trung Trực — GIADINH

thuongmaitruongxua.vn

AN QUAN NEN HONG

51 D phan tây hồ ấp đông ba phú nhuận gia định

giấy phép số 1910/74. BDVCH/KSALP/TP.
ngày 25-4-1974, số lượng 1.000 tập tại ấn
quán nển hồng. phát hành ngày phật đản
rằm tháng tư năm giáp dần 1974.

HIỆN THÂN VÀO ĐỜI
MÙA ĐÔNG MỘT CHÍN BỐN CHÍN
DƯỚI ÁNH TRẮNG MÀU NHIỆM
BÊN GIÒNG SÔNG CỬU
MIỀN ĐẤT QUÊ HƯƠNG VIỆT NAM
BUỔI SÁNG MỚI TẬP ĐI
KHỎI HỌC NÓI TIẾNG **CHA**
HOÀNG HÔN MÙA HẠ NĂM MƯỜI BA TUỔI
KHÓC **MẸ** QUI TIÊN
GIỜ **NGỌ SỬ** MÙA XUÂN NĂM SAU
KHỞI BƯỚC ĐĂNG TRÌNH
VÀ TỪ ĐÓ ĐỜI CHỈ CÒN
THAP HƯƠNG KHÁCH
CÂY TÙNG—PHƯƠNG HỒNG CỎ
VÀ BIÊN KHƠI

